

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Πρὸς τὸ ὑπουργεῖον.

Νὰ γίνῃ ἕνας νόμος ποῦ νὰ λήθῃ, ὅτι ἀπὸ τὸρα καὶ εἰς τὸ εἶδος, κινένας νὰ μὴ μπορῇ νὰ βγάινῃ ἐφημερίδα καινούργια, ἂν δὲν ἔχη τελειωμένο τὸ ἐλάχιστο τὸ γυμνάσιο, καὶ ἂν δὲν καταθέσῃ ἐγκύησι πέντε χιλιάδες δραχμαῖς ἐπὶ ταμεῖο.

Με αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ πύσουν πλέον κάτι φαῦλα ἀνθρωπάκια νὰ βγάζουν κάθε μέρα καὶ πατσαβουράκια γιὰ νὰ βρίζουν κάθε μέρα τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο, μόνο καὶ μόνο ἢ γιὰ νὰ χορτάσουν τὰ κακὰ τους πάθη, ἢ γιὰ νὰ ληστέψουν τοὺς πολίτας, καὶ ὅχι νὰ σοῦ βγαίνουν κάθε ὥρα καὶ ἀπὸ ἕνας ξυλοσχίστης ποῦ δὲν ξέρει καλὰ καλὰ ἀνάγνωσι καὶ νὰ σοῦ λέει :

— Νὰ, ἐφημεριδογράφος εἰμαι κ' ἐγώ.

Ὁ ἀρχαῖος ἐφημεριδογράφος ἐννοεῖται πῶς ὅτι δὲν ὑπάγονται σ' αὐτὸν τὸν νόμο, γιὰτὶ θὰ ἔχουν γιὰ ἐγκύησι τὸ παρελθόν τους, καὶ διότι ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ γίνῃ περιορισμὸς μὲν οὐ μωρὰ, καὶ θὰ ἦστε μωρὰ σεῖς ἂν δὲν τὸ κάνετε.

Ἄμ παραέγινε τὸ κακὸ πλέον καὶ πρέπει νὰ μὴ ἕνας περιορισμὸς

Ἐνας θεοτούμπης

γούμενος ποῦ ἦταν ἐπὶ τὸ μοναστήρι τοῦ ἁγίου Ὁρους ποῦ τὸ λέν Ἐσφιγμένο, (σφιζιμο καὶ κόψιμο νὰ τὸν πιᾶσῃ τὸν μασκαρογούμενο), διαπραγματευότανε νὰ πουλήσῃ τὸ μοναστήρι στυὺς συμπεθέρους ρούσους γιὰ 500 χιλ. φράγκα, καὶ γι' αὐτὴ τὴν ἀχρεία καὶ ἀτιμὴ δουλειὰ εἶχε πᾶσι μάλιστα καὶ κάμμιὰ πεινηταριὰ ρούσους ὑποταχτικοὺς, γιὰ προκαταβολή, ἀλλὰ οἱ ἄγριοι καλόγεροι τὰ κατάλαβαν τὰ βρώμια καὶ διὰ μέσου τοῦ Πατριάρχῃ τοῦδωκαν τὰ παπούτσια ἐπὶ χέρι καὶ ἔγινε ἐξορία τοῦ Ἀδάμ ἐπὶ τὸ μοναστήρι τοῦ ἁγίου Παύλου.

Ἀπὸ τὴν ἐξορία τοῦ ὀνταλαροηγούμενος δὲν ξέρω πῶς ἔκανε καὶ τόκανε στριφὸνα καὶ μᾶς ἤρθε δῶ καὶ κάνει τὸρα τὸ ἄγριον Ὁσιον σὰν ἀνόσιος ποῦ εἶναι, ἐτόλμησαν δὲ τὰ ἄθλια μούτρα του νὰ κάνουν καὶ ἀναφορὰ στὸν βασιλεῖα, ὅτι τάχα εἶναι Ἕλληνας καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς ἀδικημένους, καὶ ἐνεργᾶ νὰ κατορθώσῃ, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ μένῃ ἐδῶ κινένας καλόγερος σπουδαστής, γιὰ νὰ μὴ διαφθεῖρωνται τάχα μᾶς τὰ χρηστά τους ἦθη, ἦγουν δηλαδὴ γιὰ νὰ μὴ τοῦ βγάζουν τῆς πομπαῖς του ἐπὶ φῶρα κάθε ὥρα, καὶ μένει ἔτσι

αὐτὸς ἐλεύτερος γάδαρος, ὅπως ἦναι, πάσης ξεροκαμπίας καὶ ἐνεργᾶ ἐλεύτερα τοὺς καταχθώνιους σκοποὺς του.

Ὁ διαφθαρέμενος αὐτὸς γούμενος, γιὰ τὸν ὅποιο ἔγραψαν καὶ ἄλλοι μοιάζει σὰν ἐκεῖνη τὴν παλιογυναῖκα, ποῦ ἀφοῦ ἀτίμασε τὸν ἀντρα τῆς καὶ τὴν ἔκαναν ἀνάποδα καθάλα ἐπὶ γάδαρο καὶ τὴν γύρισαν σ' ὅλο τὸ χωριὸ, ὅταν τὴν πῆγαν ἐπὶ σπιτί τῆς καὶ μπῆκε μέσα, πῆγε ἀμέσως καὶ πασαλεῖφτικε μὲ ζύμασι, καὶ ἀλεύρια καὶ βγήκε καὶ ρωτοῦσε τῆς γειτόνισσες.

— Καλὲ γειτόνισσες, ποῖα ἦτανε αὐτὴ ποῦ γύριζαν καθάλα ἐπὶ γάδρα, γιὰτὶ γὼ ἤμουνα μέσα καὶ ζύμωνα καὶ δὲν πρόφτασα νὰ τὴν δῶ ;

Ἄθλιε καὶ ἐλεεῖνε καὶ φαῦλε γούμενε, προδότη τῆς θρησκείας καὶ τῆς πατρίδος σου, κάθισε ἤσυχα ἐπ' αὐγά σου πρὶν σὲ μυριστοῦν οἱ σκύλλοι τοῦ κάρρου τῆς ἀστρονομίας καὶ δὲν σ' ἀρήσουν οὔτε πετσοῦ οὔτε κόκκαλο, καὶ τότε δὲν σὲ σώζει οὔτε ἡ χάρις τῆς ἀγρίας Περαιώτικης Μακράκενας ποῦ τὴν βγάναν ἄβραστη καὶ ἀπαιτημένο καὶ πῆγε ὁ ἄγριος Λαρίσσης καὶ γονάτισε ἀπάνω ἐπὶ μνημά τῆς γιὰ νὰ λυώσῃ ἀλλὰ ἡ γῆ τέτοιους ἀντιθρήσκους Μαγαρακιστάς, καὶ προδότης σὺν καὶ σένα τῆς πατρίδος, θὰ τοὺς ξερονὰ πάντοτες ἀλυωτοὺς, ἐκτός ἂν σὲ λυώσουν ἐπὶ ζύλο ζωντανό.

Ἄν δὲν σὲ φτάνουν αὐτὰ ἔχομε κι' ἄλλα πιὸ χοντρά γιὰ τὸν νικολή σου παλούκια.

Κύριε εἰσαγγελέ

μὲ ρωτοῦν νὰ σὲ ρωτήσω τί γίνεται ἡ ὑπόθεσις κάποιου Κελαματιανοῦ ποῦ κατηγορεῖται γιὰ βρεφοκτονία ;

Ἐβρεις πολὺ καλλίτερον ἀπὸ μένα, ὅτι κείνος ποῦ σκοτώνει ἕνα παιδί, σκοτώνει ἕνα πολίτη καὶ ἐπομένως ἡ πατρίδα στερεῖται ἐνοὺς πολίτη ἢ μιανῆς πολιτένας, αὐτὸς δὲ ὁ πολίτης ἢ αὐτὴ ἡ πολιτένα ἂν ζούσαν ἐπρόκειτο νὰ φέρουν ἐπὶ τὴν πολιτείαν καὶ ἄλλους πολίτες, ἀφίοντες κατὰ μέρος πλέον τὴν παιδοκτονίαν τοῦ πατέρα ποῦ εἶναι ἔτι φοβερώτερον κακούργημα.

Ὁ πατέρας πρὸς τὸ παιδί εἶναι ὅτι ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Ἀδάμ ἂν ὁ Θεὸς ποῦ ἔπλασε τὸν Ἀδάμ τὸν σκότωσε θὰ ὑπαρχε τὸρα κόσμος, σὺ κ' ἐγώ ;

Νὰ μὲ σκοτώσῃς σὺ ἐμένα καὶ νὰ σκοτώσω γὼ σένα, ἐπὶ δίχολο, αὐτὸ κἀπὼς ὑποφέρεται, καὶ ἔς ἦναι ἀνυπόφερτον,

Προσέχετε

Όσοι έχετε τήν συνήθεια νά ζυπνάτε μέ τούς σαλεπιτζίδες, διότι κάτι κατεργαρεί, βγαίνουν τά μεσάνυχτα και φωναίζουν σαλέπ και γελούν τούς ανθρώπους.

Αυτό τό μάσκαρλίκι τού γελάσματος τό έπαθα κ' εγώ σήμερα και είμαι στό ποδάρι από τά μεσάνυχτα. Τούς μαγκούφιδες τού κερατά. Άλλη φορά και όλοι εί σαλεπιτσιδες νά έρθουν νά μου κάνουν καντάδα δέν σκόνονμαι.

Έκεινος

πού μου γράφει πώς ανακάλυψε και τά όνόματα τής εταιρίας εκείνης πού κλέφτει και πουλά τής δούλαις και τά δουλάκια άς μάς κάνη τήν χάρι νά μάς εξηγηθῆ καλλίτερα και θα τού χρωστούμε χάρι, αλλά νά μάς γραψη πράγματα χειρόπιαστα και όχι μυθιστορήματα.

Πρός τόν διευθυντή

τού ξενοδοχείου τού Έρμου. Σύχασε, αδερφέ, πού τρόμαξες τόσο για τό χωρατο πού σύγραφα χτές. Όλος ό σκοπός ήτανε νά έρθης νά μου πληρώσης τās ένατό δραχμές πού έχασες στό στοιχημα πού βάναμε, ότι ό Ρόκος θαβγενε με χίλιους ψήφους παρπάνω και τόρα πολεμάς νά μου τά στρίψης και τά κλιθογυρίζεις για νά μου τής ριξής κανόνι.

Τό τυπογραφεζόν.

τού κύρ Τρίμη πού είναι κοντά στυς άγιους Θεοδώρους έστολιστηκε και έπλουτίσθη με κατακαινούργα στοιχειά σαν άσημένα και πολλά άλλα κομήματα, δέχεται δε όποιασδήποτε έργασίας είς τιμάς συμφερούσας, και με υπόσχεσι νά τής κάνη με χρηγοράδα άετού και μορφαδα νύφης.

Είς τό πρακτορεζόν τών εφημεριδών

πουλιέται χαρτί τυπωμένο με την όκα, και όσοι έχουν ανάγκη άς πάν ν' αγοράσουν, πριν τό ξεπουλήσουν.

Κοιμήσου αγαπιτη μου αντιπολίτεψι κ' εγώ σε νανουρίζω.

της λέν, ήγουν συγκομμένες έκφράσεις, γι' αυτό και ό Ευγένιος είπεμέ μία λέξι στην Μουσίτσα.

— Δεσποινίς.....

Και κείνη πάλι.

— Κύριε.....

— Γνωρίζετε.....μ' έννοείτε.

— Ποσώς, κύριε.....

Ό Ευγένιος δέν βίασταζε πλέον και άρχισε τήν ρωμάντσα, τ'έβγανε όλα φώρα, υπερεξέχλησαν τά αισθήματά του, πού λέν και οι γραμματιζούμενοι, πήρε φώρα σαν τά νερά της Θεσσαλίας και άρχισε νά λέη σαν θεατρίνος.

— Δεσποινίς, τό πρὸς έμέ,..... πρὸς ές θέλω νά πω εύγενές αισθημά μου καταπλημμυρεί τήν καρδιαν μου..... 'Αφ' ής στιγμής σας είδον ήσθάνθη παλμούς σφοδρούς είς τό στήθος μου, και έδω είς τήν καρδιαν μου κισθάνομαι ότι κάτι τι χτυπά δίχην ώρολογίου..... Τό προαισθημά μου μου λέγει ως και τό πεπρωμένον, ότι άνευ σου ούκ έστι ζωή μετά θάνατον..... ότι άνευ σου ού δυνατόν ζήσωμαι, και άποθανούμε μετά τών άλλων φίλων.

Τόρα τί τού άπάντησε ή Μουσίτσα τά λέμε μεθ'ύριο, διότι είναι κωμωδία τό άνέγνωμα.